Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 /, πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος — *Ἐν Ἀθήναις, 17 Σεπτεμβρίου 1927* — *Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 42*

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Οἱ ὑπηρέτες, οἱ μάγειροι κι' οἱ θυρωροὶ ὅλων τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν πετάγονταν τότε στὰ παράθυρα γιὰ νὰ ἰδοῦνε τὰ «γυμνάσια»!

Ὁ Πατατούκας, ζευγμένος στὸ κανόνι, τοὔκανε περίπατο γύρο-γύρο στὴν αὐλή. Ὕστερα, ξαφνικά, ὁ στρατηγὸς ἔδινε ἄλλο παράγγελμα. Ἔπρεπε τότε ὁ φτωχὸς «πυροβολητὴς» νὰ τρέχει γρήγορα, πολὺ γρήγορα, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν ἑκατὸ ἐχθροί.

Καμμιὰ φορά, ἀπάνω στὴ σοβαρότερη στιγμή, ἡ «πυροβολαρχία» δεχόταν μιὰ βροχὴ ἀπὸ καθαρίδια, ἀπὸ πατάτες ἢ ἀπὸ καρότα.

Μὰ ὁ στρατηγὸς δὲν ἔχανε τὴν ψυχραιμία.

— Πρέπει νὰ τὰ δεχόμαστε ἀτάραχοι, καθὼς θὰ δεχόμαστε καὶ τὰ βέλη τῶν ἐχθρῶν μας! ἔλεγε. Ἐμπρός!

Μιὰ μέρα ὅμως τὰ πράγματα λίγο ἔλειψε νὰ ἔχουν κακὸ τέλος.

Ὁ Ποὺμ-Ποὺμ ἔτυχε νὰ ἔχει τὸ μέρος του στὰ γυμνάσια. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἀνεχόταν νὰ τὸν ραίνουν τὰ δουλικὰ μὲ τὰ περιττὰ τῆς κουζίνας.

Θύμωσε μονομιᾶς καὶ διεύθυνε τὸ στόμιο τοῦ κανονιοῦ πρὸς τὸ παράθυρο, ἀπ' ὅπου εἶχε ἔλθει ἡ βροχή.

—Ἄο! φώναξε, προσοχή! Θὰ τραβήξω. Ἕνα, δύο, τρία, —πῦρ!..

Παρευθὺς ὅλοι τραβήχτηκαν μὲ ξεφωνητὰ τρομαγμένα κι' ὅλα τὰ παράθυρα ἔκλεισαν σὰ μαγικά. Ἡ φάρσα τοῦ Ποὺμ-Ποὺμ εἶχε πετύχει.

* * *

Ὁ Ἡρακλῆς γνώρισε κι' ἔνδοξες ὧρες.

Ἕνα ὡραῖο ἀπριλιάτικο πρωὶ ἀποφάσισαν νὰ γίνει γενικὴ ἔξοδος τοῦ στρατοῦ καὶ ἐπιθεώρηση ἀπὸ τὸν πρίγκιπα Μοκοκό, στὴν πλατεῖα τῆς Μονμάρτρης.

Γιὰ τὸ ἐπισημότερο, πῆρε καθένας τὴ θέση του στὴ γραμμή, μὲ τὴ χακὶ στολή του.

Ἐπικεφαλῆς βάδιζε ὁ Ἡρακλῆς, μὲ ἕνα ὑπέροχο κόκκινο λοφίο στὴν κάσκα του. Κρατοῦσε γυμνὸ τὸ ξίφος του, ἐνῶ ἡ θήκη χτυποῦσε ἀρειμάνια στὸ πόδι του. Ἀκολουθοῦσε ὁ Ποὺμ Ποὺμ, μὲ τὴ σάλπιγγά του.

«Ὁ κόσμος κοίταζε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα...»
(Σελ. 369, στ. γ'.)

Ὕστερα ἐρχόταν ὁ Αὔγουστος, ἀντιπροσωπεύοντας τὸ πεζικό. Ἀπὸ πίσω του ὁ Πατατούκας μὲ τὸ κανόνι του —τὸ πυροβολικό. Τέλος, ἡ Ἰσλὲ μὲ τὸ πρόχειρο φαρμακεῖο της, ἀντιπροσωπεύοντας τὴν «ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία.»

Ὅταν πέρασε ἡ περίεργη αὐτὴ συνοδεία, βαδίζοντας πρὸς τὸ μέρος ὅπου θὰ γινόταν ἡ ἐπιθεώρηση, ὁ κόσμος στεκόταν καὶ κοίταζε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Τ' εἶν' αὐτὸ πάλι; ρωτοῦσε ὁ ἕνας.

— Κάποιος γυμναστικὸς σύλλογος, ἀπαντοῦσε ὁ ἄλλος.

— Μπά! ἔκαν' ἕνας τρίτος. Δὲ βλέπεις αὐτὸ τ' ἀραπάκι; Θᾶναι κάποιος Ἀφρικανὸς βασιλιὰς μὲ τὴν ἀκολουθία του.

Κι' οἱ ἀστυφύλακες ἀκόμη κοίταζαν κάπως ξαφνισμένοι τοὺς ἔνοπλους αὐτοὺς ἀνθρώπους ποὺ βάδιζαν μὲ τόσο ἀέρα καὶ τόσο τουπέ.

Δὲν εἶχαν διαταγὴ καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ τοὺς σταματήσουν, ἀλλὰ περιορίζονταν νὰ διώχνουν τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου ποὺ τοὺς εἶχαν πάρει ἀπὸ πίσω.

Τὸ στράτευμα προχώρησε γοργὰ στὸν ἀνήφορο τῆς Μονμάρτρης, ἐνῶ ὁ Ποὺμ Ποὺμ χτυποῦσε τὴ σάλπιγγά του χαρούμενα κι' ἐνθουσιαστικά.

Ὁ Πατατούκας ὅμως ἵδρωνε καὶ ξεφυσοῦσε, σέρνοντας πίσω του τὸ κανόνι.

Τέλος ἔφτασαν στὸ πλάτωμα ὅπου θὰ γινόταν ἡ ἐπιθεώρηση καὶ πρόχειρα γυμνάσια πυροβολικοῦ.

Ὁ κόσμος ποὺ εἶχε μαζευτεῖ ἦταν ἀρκετὸς κι' ὁ Ἡρακλῆς ἔλαμπε ἀπὸ εὐτυχία καὶ δόξα.

Οἱ στρατιῶτες τοῦ Μοκοκὸ ἔκαμαν παρέλαση μπροστά του κι' ὁ μικρός μας φίλος τοὺς κοίταζε περήφανα. Ὕστερα ὁ στρατηγός του στάθηκε προσο-

χὴ μπροστά του καὶ ρώτησε μὲ σέβας:

—Ὑψηλότατε, πότε θὰ κάμετε τὴν ἐπιθεώρηση;

Τὸ βασιλόπουλο δὲν ἤξερε τοὺς στρατιωτικοὺς κανονισμούς. Ὁ Ἡρακλῆς τοῦ ἐξήγησε ὅτι ἔπρεπε νὰ περάσει ἀργὰ-ἀργὰ μπροστὰ στοὺς στρατιῶτες του, νὰ κοιτάξει ἂν οἱ στολὲς εἶναι τα-

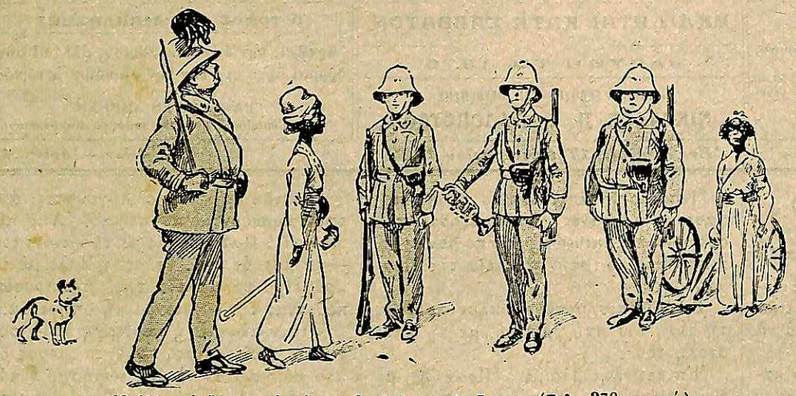

«Ὁ Μοκοκὸ ἄρχισε νὰ κάνῃ σοβαρὰ ὅ,τι τοῦ εἶπαν». (Σελ. 370, στ. α'.)

χτικές, ἂν εἶναι γυαλισμένα τὰ κουμπιά, κι' ὕστερα νὰ κάμει τρία βήματα πίσω.

— Καλά. εἶπε ὁ Μοκοκό.

Κι' ἄρχισε νὰ κάνει μ' ὅλη τὴ σοβαρότητα ὅ,τι τοῦ εἶπαν. Κοίταξε μὲ θαυμασμὸ τὴν ἄμεμπτη στάση τοῦ Πούμ Πούμ, συγχάρηκε τὸν Αὔγουστο, κοίταξε ἀκόμη καὶ τὸν Πατατούκα μ' εὐμένεια, χαμογέλασε στὴν Ἰσλέ,—κι' ἡ ἐπιθεώρηση τελείωσε.

***

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς, ἡ ὡραία τελετὴ ἦταν γραφτὸ νὰ διακοπεῖ ξαφνικά. Οἱ περίεργοι ποὺ εἶχαν μαζευτεῖ ἦταν τόσοι πολλοί, ὥστε οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνησύχησαν κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πετάχτηκε ὥς τὸ γειτονικὸ τμῆμα, γιὰ νὰ ζητήσει διαταγὲς ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο.

Ὁ ἀστυνόμος ποὺ εἶχε βαρεθεῖ τὴ μοναξιὰ τοῦ γραφείου του, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ κάμει ἕναν περίπατο καὶ πῆγε μόνος του στὸ μέρος τῆς ἐπιθεώρησης, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ κόσμος χειροκροτοῦσε τὸ μικρὸ πρίγκιπα.

— Μπά! ἔκαμε ὁ ἀστυνόμος. Ἐδῶ βλέπω τουφέκια καὶ κανόνια! Αὐτὸ εἶναι σοβαρό!

Πῆρε μαζί του δυὸ ἀστυφύλακες καὶ πλησίασε τὸν Ἡρακλῆ, ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ ξεκινήσει τὸ στράτευμά του.

— Τί σημαίνει αὐτό, κύριε; εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Δὲν ξέρετε ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ κυκλοφορία ἐνόπλων ὁμάδων στοὺς δρόμους;

Ὁ στρατηγὸς θύμωσε ποὺ τὸν ἀνησυχοῦσαν ἀπάνω στὴν ἐκτέλεση τῶν καθηκόντων του κι' ἀπάντησε:

—Ἀφήστε με ἥσυχο, κύριε! Δὲ μιλοῦν σὲ στρατῶτες ὅταν βρίσκονται σὲ ὑπηρεσία!

Ὁ Αὔγουστος ὅμως, βλέποντας ὅτι ἦταν φόβος νὰ πάρουν τὰ πράγματα ἄσχημο τέλος, ξέχασε τὸ βαθμό του καὶ πρόσταξε σοβαρότατα τὸ στρατηγό του:

— Σιωπὴ ἐσύ, Ἡρακλῆ!

Ὕστερα χαιρέτησε ταπεινότατα τὸν ἀστυνομικὸ καὶ τοῦ εἶπε:

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΤΑ ΓΗΣ

Στὸ ἄφραχτο χαμοκάλυβο μπροστά,
λουλούδια ἐσυγκομίζαν σωριαστά,
λουλούδια σωρευτά, λογῆς-λογῆς,
χυμένα ἀπὸ πανέρι κατὰ γῆς.

Ἦταν στὶς δόξες τῶν περιβολιῶν,
κι' οἱ ὧρες τῶν ταξιδιάρικων πουλιῶν,
κι' οἱ ἄξαφνες ἀνάσες, οἱ μισές,
ποὺ λύνουν καὶ χαλοῦν τὶς φυλλωσιές.

Μὲ τὰ μάτια τὰ φίλησα, πολύ...
Ψυχὴ σιμά μου. Μόνο στὴν αὶλὴ
περιδιάβαζε ἀρχὴ περπατησιὰ
ποὺ τὴν τύλιγεν ἡ ἄκρα μοναξιά.

Κι' ἔτσι ἤθελα, ἡ θωριά τους μοναχὴ
νάφήσω νὰ μοῦ πῇ ἀπὸ τὴν ψυχή...
Μὰ οἱ μνῆμες ἀναξήσανε σ' αὐτὰ
τὰ λουλούδια τὰ χρωματιστά:

Ἐγνοιες, ἀδημονίες, μεταγνωμοί,
μελίσσι ὅλα προστρέξαν, στὴ στιγμή,
σὰ νάταν μαγεμμένα,—ἀπ' τὸν Καιρό,—
καὶ ἔκατσαν στὰ λουλούδια, ἕνα σωρό.

Τοῦ περβολιοῦ τὸ κέντημα, σπαρτό,
πίκρα καὶ συννεφιὰ ἔγινε μεστό,
κι' ἔγιναν τὰ κοτσάνια του σκληρὲς
μύτες, καρφιά, πληγὲς αἱματερές.

Ἀναποδογυρίστηκε ἡ χαρὰ
κι' ἐβγῆκε θλίψη,—ἀκόμα μιὰ φορά,
κι' ἐστάθηκαν, μακρότατη γραμμή,
θλιμμένα ρόδα, διάφανοι καϊμοί...

Ἂς εἶναι! Ὅταν στὸν κάμπο τὸ βαθὺ
βουρκώσει ἀστραποβρόχι καὶ χυθεῖ
κι' οἱ ἀνέμοι ἐρθοῦν νὰ κλάψουνε γοερά,
ποιὸς θὰ μοῦ κλέψῃ τότε ἀπ' τὴ χαρά;

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΛΑΩΝ
ΚΑΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

Ὅταν ὁ νεαρὸς πρίγκιπας Ζεμὶρ ἀνέβηκε στὸ θρόνο τῆς Περσίας, φώναξε ὅλους τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοῦ βασιλείου του καὶ τοὺς εἶπε:

—Ὁ καθηγητής μου μὲ δίδαξε ὅτι ἕνας ἡγεμόνας κυβερνᾶ πιὸ φρόνιμα τὸ λαό του, ὅταν γνωρίζει τὰ διδάγματα τοῦ παρελθόντος. Γιατὶ σᾶς προστάζω νὰ μοῦ γράφετε μὲ προσοχὴ τὴν ἱστορία ὅλων τῶν λαῶν καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Οἱ σοφοὶ ὑποσχέθηκαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἐπιθυμία τοῦ βασιλιᾶ τους κι' εὐθὺς ἄρχισαν τὸ ἔργο. Μετὰ εἴκοσι χρόνια, παρουσιάστηκαν στὸ παλάτι. Πίσω τους ἐρχόταν ἕνα καραβάνι ἀπὸ δώδεκα καμήλες φορτωμένες πελώριους τόμους.

— Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ γραμματέας τῆς Ἀκαδημίας, οἱ σοφοὶ τοῦ βασιλείου σας ἔχουν τὴν τιμὴ νὰ καταθέσουν στὰ πόδια σας τὴ Γενικὴ Ἱστορία ὅλων τῶν λαῶν καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν. Εἶναι ἕξη χιλιάδες τόμοι, ὅπου θὰ βρῆτε κάθε τι ποὺ σώζεται ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ παρελθόντος, μὲ ἄφθονα προλεγόμενα, σχόλια καὶ σημειώσεις.

Ὁ βασιλιὰς ἀποκρίθηκε:

— Κύριοι, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τοὺς κόπους σας. Μὰ εἶμαι πνιγμένος ἀπὸ τὶς φροντίδες τοῦ βασιλείου μου κι' ἔπειτα, στὸ διάστημα αὐτό, ἐγὼ ἔχω γεράσει. Βρίσκομαι στὴ μέση τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς καί, ἔστω κι' ἂν ὑποθέσω πὼς θὰ ζήσω ἑκατὸ χρόνια, πάλι δὲ θὰ κατορθώσω νὰ διαβάσω οὔτε τὰ μισὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ βιβλία. Θὰ μείνουν στὰ ράφια τῆς βιβλιοθήκης μου. Κάνετέ μου μιὰ σύντομη ἱστορία, γιατὶ σύντομη εἶναι καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ ἀκαδημαϊκοὶ ἐργάστηκαν ἄλλα εἴκοσι χρόνια. Ὕστερα ἔφεραν στὸ βασιλέα χίλιους τόμους, φορτωμένους σὲ τρεῖς καμήλες.

— Μεγαλειότατε, ἰδοὺ τὸ νέο μας ἔργο. Ἐλπίζουμε ὅτι δὲν παραλείψαμε τίποτε σημαντικό.

— Πιθανό, ἀπάντησε ὁ βασιλιάς. Μὰ ἐγὼ γέρασα κι' οἱ μεγάλες μελέτες δὲν ταιριάζουν στὴν ἡλικία μου. Συντομέψετε ἀκόμα καὶ μὴν ἀργήσετε.

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἄργησαν καὶ πολύ. Σὲ δέκα χρόνια, γύρισαν μ' ἕνα μικρὸν ἐλέφαντα, ποὺ κουβαλοῦσε πεντακόσιους τόμους.

— Μεγαλειότατε, τὸ νέο μας ἔργο εἶναι πολὺ σύντομο.

— Κι' ὅμως εἶναι ἀκόμη πολὺ μεγάλο, ἀπάντησε ὁ βασιλιάς. Συντομέψετε, συντομέψετε. ἂν θέλετε νὰ μάθω τὴν ἱστορία τῶν ἀνθρώπων, πρὶν πεθάνω.

Σὲ πέντε χρόνια, νὰ πάλι ὁ αἰώνιος γραμματέας τῆς ἀκαδημίας μπροστὰ στὸ παλάτι. Βαδίζε μὲ δεκανίκια καὶ κρατοῦσε ἀπ' τὸ σχοινὶ ἕνα γαϊδουράκι μ' ἕνα χοντρὸ βιβλίο στὴ ράχη.

— Κάνετε γρήγορα, εἶπε ἕνας αὐλικός, ὁ βασιλιὰς πεθαίνει.

Ἀληθινὰ ὁ βασιλιὰς ἦταν στὸ κρεβάτι τοῦ θανάτου. Ἔστρεφε τὸ μισοσβυσμένο βλέμμα του πρὸς τὸν ἀκαδημαϊκὸ μὲ τὸ χοντρὸ βιβλίο κι' εἶπε στενάζοντας:

— Θὰ πεθάνω λοιπὸν χωρὶς νὰ μάθω τὴν ἱστορία τῶν ἀνθρώπων;

— Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε ὁ σοφός, μισοπεθαμένος κι' αὐτὸς σὰν τὸ βασιλιά· θὰ σοῦ τὴν πῶ ἐγὼ μὲ τρία λόγια: ***γεννήθηκαν, ὑπέφεραν καὶ πέθαναν!***

Ἔτσι ἔμαθε ὁ βασιλιάς, στὶς τελευταῖες του στιγμές, τὴν ἱστορία ὅλων τῶν λαῶν καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν.

(Anatole France) Μ. Δ. Σ.

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΜΕ ΤΟ ΚΟΛΑΪ

Στὴ Ζάκυνθο, τὸν παλιὸ καιρό, ἕνας ἀγαθὸς Ἑβραῖος Μπολὴς ὀνομαζόμενος, εἶχε δανείσει χρήματα σ' ἕνα Χριστιανό, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψῃ. Κάθε φορὰ ποὺ ὁ Μπολὴς πήγαινε νὰ τοῦ τὰ ζητήσῃ, ὁ χρεώστης τοῦ ἔλεγε στερεότυπα:

— Καλὰ ντέ, θὰ σοῦ τὰ δώσω, μὰ μὲ τὸ κολάϊ μου.

Μιά, δυό, δέκα φορές, ἐπιτέλους ὁ Μπολὴς ἔχασε τὴν ὑπομονή. Καὶ τοῦ φώναξε:

— Μὰ κολάϊ τὴ μιά, κολάϊ τὴν ἄλλη, ὅλο κολάϊ. Πότε θὰ ***ξεκολλήσῃ*** γιαμά, νὰ πάρω κι' ἐγὼ τὰ λεφτά μου;

ΚΙ' ΑΛΛΟ ΕΒΡΑΪΚΟ

Ὁ περίφημος Γερμανὸς ζωγράφος Μὰξ Λίμπερμαν, ποὺ τελευταῖα γιόρτασε τὴν ὀγδοηκονταετηρίδα του, εἶναι Ἑβραῖος. Κάποτε, γιὰ νὰ τὸν διορίσουν στὴν Ἀκαδημία, τοῦ ἐπρότειναν νὰ βαπτισθῇ, ἐπειδὴ ὁ νόμος ἀπαγόρευε τότε νὰ διορίζουν Ἑβραίους, Κι' ὁ Λίμπερμαν εἶπε:

—Ἂν ἤξερα πὼς βαπτιζόμενος θὰ ἐζωγράφιζα καλύτερα, θὰ βαπτιζόμουν ἀμέσως. Ἀλλὰ νἀλλαξοπιστήσω γιὰ μιὰ ἕδρα στὴν Ἀμαδημία... αὐτὸ πάει πολύ.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΜΒ'.

«Αὐτὸ κι' αὐτό», εἶπε ἡ Φεβρονία γυρίζοντας στοὺς συντρόφους της.

—Ἀ! ἔκαμε ὁ ἀρχιλήσταρχος· μᾶς ἀνακαλύψαν! Βέβαια ἐκεῖνος ὁ Ἐγγλέζος θὰ μᾶς μαρτύρησε, ἢ ὁ Μεμάς...

—Ἢ κι' οἱ δυὸ μαζύ, εἶπε ὁ Φούσκας τρέμοντας.

—Ἀμὴ τώρα; ψιθύρισε ἡ Φεβρονία

— Πᾶμε νὰ κρυφτοῦμε στὰ σπίτια μας! φώναξε ὁ Φούσκας.

— Ναί, ναί! φώναξε κι' ἡ Φεβρονία, ἕτοιμη νὰ ξεκινήσῃ.

—Ἀνόητοι ποὺ εἴσαστε! τοὺς εἶπε ὁ ἀρχιλήσταρχος. Ἀμ στὰ σπίτια μας πρῶτα-πρῶτα θὰ πᾶνε. Θὰ ἔχουν πάει κιόλα καὶ θὰ μᾶς περιμένουν. Ἂν μείνουμε ὅμως στὸ λημέρι καὶ ταμπουρωθοῦμε, ἂς κοπιάσουν!

Κάθησαν ἐκεῖ χάμω νὰ κάμουν συμβούλιο. Ὁ Φούσκας κι' ἡ Φεβρονία δὲν ἤθελαν νὰ ταμπουρωθοῦν στὸ λημέρι. Οἱ χωροφύλακες, ἔλεγαν, θἀνέβαιναν ἐκεῖ καὶ θὰ τοὺς ἔπιαναν σὰν ποντικοὺς στὴ φάκα. Κι' ἂν ἔκαναν ἀντίσταση, μπορεῖ καὶ νὰ τοὺς σκότωναν... Τοῦ κάκου ὁ Μπέμπης τοὺς ἔλεγε πὼς ἦταν δειλία καὶ προδοσία νὰ φύγουν τώρα καὶ νὰ κρυφτοῦν, ἐνῷ ἂν κάθουνταν στὸ λόφο νὰ πολεμήσουν, θὰ δοξαζόνταν. Ἐκεῖνοι ἐπίμεναν. Τὴ ζωή τους ἤθελαν, ὄχι δόξα...

— Καλὰ λοιπόν! εἶπε στὸ τέλος ὁ ἀρχιλήσταρχος. Ἐγὼ μένω μονάχος μου. Ἀφῆστε με καὶ φύγετε... ἀφοῦ εἶστε τέτοιοι!

Κι' ἐσηκώθηκε, ἔπιασε τὸ Μαυροῦκο ἀπὸ τὸ χαλινάρι καὶ ξεκίνησε.

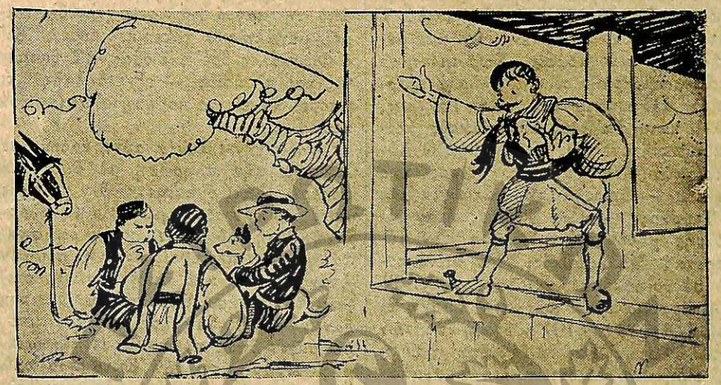

Ὁ Φούσκας συγκινήθηκε πρῶτος. Δὲν τοῦ βαστοῦσε ἡ καρδιὰ νὰ παρατήσῃ τὸν ἀρχηγό του, τὸ φίλο του, τὴ στιγμὴ τοῦ μεγάλου κινδύνου.

— Στάσου, φώναξε. Ἔρχουμαι μαζί σου κι' ἐγώ!

— Κι' ἐγώ! εἶπε κι' ἡ Φεβρονία, ποὺ φοβόταν πιὰ νὰ γυρίσῃ μονάχη, νύχτα ὥρα καὶ μὲ ἀντρίκια φορεσιά, στὴ μάννα της.

Ἔτσι ξανανέβηκαν στὸ λημέρι κι' οἱ τρεῖς. Καὶ γρήγορα μάλιστα σὰ νὰ τοὺς κυνηγοῦσαν.

Οἱ καμπάνες, οἱ σάλπιγγες, βαροῦσαν ἀκόμα.

Ὁ Μπέμπης στάθηκε ἀπάνω στὸ πεζούλι καὶ κοίταξε κάτω τὴν πόλη, προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ τί γινόταν ἐκεῖ Τίποτα. Σκοτάδι παντοῦ. Κάπου-κάπου μόνο ἔφεγγε κανένα παράθυρο. Μολοντοῦτο μπόρεσε νὰ διακρίνῃ, στοὺς δρόμους καὶ στὰ πλατώματα, ἀνθρώπους ποὺ μαζεύονταν ἢ ποὺ ἔτρεχαν σὰ φοβισμένοι. Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία ἡ πόλη ἦταν ἀνάστατη.

Καὶ τότε ὁ Μπέμπης κυριεύθηκε ἀπὸ χαρά, περηφάνεια, ἐνθουσιασμό. Καὶ σηκώνοντας τὰ χέρια του ψηλά, φώναξε:

— Μπράβο μου! Ἐκεῖνο ποὺ ὀνειρευόμουν, τὸ κατάφερα. Ξεσήκωσα τὸν κόσμο. Ὅλος ὁ στρατὸς θἀρθῇ τώρα νὰ μὲ πολεμήσῃ! Κι' ἢ θὰ νικήσω ἢ θὰ πεθάνω. Μὰ πάντα θὰ δοξασθῶ!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΥΜΠΛΗΡΩΝΩ σήμερα τὴν προηγουμένη Ἐπιστολή μου, δίνοντάς σας λεπτομερέστερες πληροφορίες γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου Ποιητῆ, ποὺ θὰ γιορτάσουμε σὲ λίγο τὴν ἑκατονταετηρίδα του.

Ὁ Οὔγος Φώσκολος γεννήθηκε λοιπὸν στὴ Ζάκυθο. Ἕξη χρονῶν παιδάκι, ὁ πατέρας του τὸν πῆρε στὸ Σπαλάτο τῆς Δαλματίας, ὅπου ὑπηρετοῦσε τότε ὡς ὑγιειονομικὸς γιατρός. Ἀλλὰ σὲ λίγο τὸν γύρισαν στὴ Ζάκυθο, ὅπου ἔμεινε ὥς τὰ δεκατέσσερα χρόνια του. Ἐκεῖ ἐξακολούθησε τὶς πρῶτες σπουδές του ἑλληνικά. Δὲν ἦταν ὅμως «ἐπιμελὴς» μαθητής. Ἀργότερα, λέει ὁ ἴδιος, αἰσθάνθηκε τὴ δίψα τῆς μελέτης. Καὶ μορφώθηκε μονάχος του, πάντα, ἐννοεῖται, μὲ τὶς βάσεις ποὺ εἶχε λάβει στὰ σχολεῖα τῆς «μητρικῆς του πατρίδας».

Ἀπὸ κεῖ πέρασε στὴν Ἰταλία, τὴν «πατρική» του. Ἐκεῖνο τὸν καιρό, ἡ Ἰταλία δὲν ἦταν τὸ ἑνωμένο καὶ μεγάλο σημερινὸ κράτος. Χωρισμένη σὲ διάφορα μικρὰ βασίλεια, ἄλλα ἀνεξάρτητα, ἄλλα κάτω ἀπ' τοὺς Γάλλους, ἄλλα κάτω ἀπ' τοὺς Αὐστριακούς, κοίταζε ἀπὸ τότε πῶς νὰ ἑνωθῆ. Ὁ Αὐστριακὸς ἦταν ὁ μεγαλύτερός της ἐχθρός, — ὅπως ἀπάνω-κάτω γιὰ μᾶς ὁ Τοῦρκος, — κι' ὁ Γάλλος ἦταν φίλο της μόνον ὅταν ἔδιωχνε τὸν Αὐστριακό. Μὰ κι' αὐτός, ὅταν ἔμενε πολὺ σὰ νοικοκύρης, γινόταν ἐχθρός. Τὸ συμπέρασμα εἶναι πώς, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀρχὲς τοῦ ΙΘ' αἰῶνα, ἡ ζωὴ τῶν Ἰταλῶν στὴν Ἰταλία δὲν ἦταν ἥσυχη κι' εἰρηνική. Ὅσοι μάλιστα ἀνακατεύονταν στὰ «πολιτικά», εἶχαν πολλὲς καὶ μεγάλες περιπέτειες. Τοὺς κυνηγοῦσαν, τοὺς φυλάκιζαν, τοὺς ἐξόριζαν. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Φώσκολος, θερμὸς πατριώτης καὶ φιλελεύθερος, δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ μείνει πολλὰ χρόνια στὸ ἴδιο μέρος. Γύριζε ἀπὸ πόλη σὲ πόλη τῆς Ἰταλίας, περνοῦσε κρυφὰ στὴν Ἑλβετία, κατέφευγε στὴν Γαλλία, ξαναγύριζε στὴν Ἰταλία καὶ ξανάφευγε σὲ λίγο. Τέτοια στάθηκε ἡ νεανική κι' ἡ ἀνδρική του ζωή. Πότε πολεμιστής, πότε ἐξόριστος, πότε αὐτοεξόριστος, πότε διορισμένος σὲ δημόσια θέση, πότε παυμένος, πότε πλούσιος, πότε φτωχός. Καὶ γιὰ νὰ γλυτώση ἀπ' ὅλ' αὐτά, ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ πάη στὴν Ἀγγλία.

Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς διαμονῆς του στὸ Λονδῖνο στάθηκαν ἴσως τὰ πιὸ εὐτυχισμένα τῆς ζωῆς του. Γιατὶ οἱ Ἄγγλοι τὸν τίμησαν ὄχι μόνο σὰν ἕνα μεγάλο ποιητή, παρὰ καὶ σὰν ἕνα μεγάλο ἐχθρὸ τοῦ μεγάλου ἐχθροῦ τους, τοῦ Ναπολέοντα. Τοῦ ἀνοίχθηκαν τὰ πιὸ ἀριστοκρατικὰ ἐκεῖ σαλόνια καὶ τὰ σπουδαιότερα περιοδικά. Ὁ Φώσκολος ἔγραφε ἄρθρα, δημοσίευε βιβλία, ἐκέρδιζε χρήματα. Τὸν ἴδιον καιρό, ἡ κόρη του κληρονόμησε ἀπὸ τὴ γιαγιά της τρεῖς χιλιάδες λίρες, μεγάλη γιὰ τότε περιουσία. Κι' ὁ Φώσκολος βρέθηκε ἄξαφνα δοξασμένος καὶ πλούσιος, — εἶχε δηλαδὴ ὅ,τι μπορεῖ κανεὶς νὰ ποθήση σ' αὐτὸν τὸν κόσμο . . .

Ἀλλὰ τὴν εὐτυχία αὐτὴ ἔμελλε σὲ λίγο νὰ τὴν πληρώση μὲ δυστυχία φοβερή. Γιατὶ ὁ ποιητὴς δὲν γνώριζε ποτέ του τὴν οἰκονομία. Μὲ τὴ «λόρδικη» ζωὴ ποὺ ἔκανε, γρήγορα σπατάλησε τὴν περιουσία ἐκείνη, ποὺ δὲν ἦταν μάλιστα καὶ δική του. Φιλότιμος, τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ τὴν ξανακάνη. Οἱ Ἄγγλοι δὲν τὸν ὑποστήριζαν ὅπως πρῶτα. Γιατὶ ἐντωμεταξὺ εἶχαν πάρει τὴν Ἑπτάνησο καί, σὰν φιλελεύθερο Ἑπτανήσιο, θεωροῦσαν τὸ Φώσκολο ἐχθρὸ τῆς Ἀγγλικῆς Προστασίας στὴ πατρίδα του. Οὔτε μαθήματα ἰταλικῆς δὲν ἔβρισκε πιὰ νὰ δίνει ὁ μεγάλος ποιητής. Κι' ἀναγκαζόταν, — μὲ πόση του λύπη! — νὰ πουλεῖ γιὰ ψωμὶ τἀγαπημένα του βιβλία. Ὅλα τὰ πούλησε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ὅμηρο καὶ τὸ Δάντη, ποὺ ἦταν τὰ δυό του Εὐαγγέλια, καθὼς λέει ὁ ἴδιος.

Τὴ δυστυχισμένη αὐτὴ ἐποχή, τὸ μόνο του ὄνειρο, ἡ μόνη του ἐλπίδα, ἦταν νὰ γυρίσει στὴ Ζάκυθο μὲ τὴν κόρη του καὶ νὰ ζήση ἐκεῖ ἥσυχα, κάνοντας τὸ δάσκαλο. Ἀλλὰ οὔτε κι' αὐτὸ δὲν τὸ κατόρθωσε. Οἱ Ἄγγλοι δὲν τοῦ ἔδιναν διαβατήριο, νομίζοντας πὼς ἤθελε νὰ πάει γιὰ νὰ ξεσηκώσει τοὺς Ζακυθινοὺς ἐναντίο τους. Ἀφοῦ τὸν βασάνισαν πολὺν καιρό, ἐπιτέλους πείσθηκαν καὶ τοῦ ἔδωσαν. Ἀλλὰ τότε τοῦ συνέβηκε κάτι ἄλλο: Τὴν παραμονὴ ποὺ θἄφευγε, — κι' ἦταν μιὰ εὐκαιρία τότε νὰ φύγη, ἀκολουθώντας τὸν ξάδελφό του τὸ Βοῦλτσο, ποὺ εἶχε πάει μὲ ἀπόστολὴ στὸ Λονδῖνο καὶ θὰ γύριζε στὴ Ζάκυθο, — καβαλλίκεψε ἕν' ἀτίθασσο ἄλογο, ἔπεσε κι' ἔσπασε τὸ πόδι του. Ἔτσι τὸ ποθητὸ ταξίδι, ὁ γλυκὺς νόστος, ἀναβλήθηκε γιὰ πάντα. Καὶ σὲ λίγο ὁ Φώσκολος ἀρρώστησε βαριὰ καὶ πέθανε, μέσα στὴ φτώχεια, τὴν ἐγκατάλειψη, τὴν ἀπελπισία . . .

Πέντε ἄνθρωποι μόνο ἀκολούθησαν τὴ φτωχή του κηδεία. Ἀλλὰ σὲ λίγο, ἕνα σεμνὸ μνημεῖο στηνόταν ἀπάνω στὸ ἀγγλικὸ χῶμα ποὺ σκέπαζε τὰ κόκκαλά του. Ἀργότερα, τὰ κόκκαλα αὐτά, προλαβαίνοντας τὴ Ζάκυθο ποὺ ξύπνησε κάπως ἀργά, τὰ ζήτησε ἡ Ἰταλία καὶ τὰ ἔθαψε στὸ Πάνθεό της. Γιατὶ ὁ Ζακυθινὸς ποὺ πέθανε ἔρημος καὶ δυστυχισμένος σ' ἕνα προάστειο τοῦ Λονδίνου, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἰταλοὺς ποιητές, μία ἀληθινὴ δόξα τῶν ἰταλικῶν γραμμάτων, — ὁ Οὔγος Φώσκολος μὲ τὄνομα!

Τὰ ἔργα του εἶναι λίγα, ἀλλὰ μεγάλα: Ἕνα μυθιστόρημα, «Οἱ τελευταῖες ἐπιστολὲς τοῦ Ἰακώβου Ὄρτις» — μυθιστόρημα κατὰ μίμηση τοῦ «Βέρθερου» τοῦ Γκαῖτε, μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ὁ ἥρωάς του, ὁ Ἰταλὸς Ὄρτις, αὐτοκτονεῖ ἀπὸ ἔρωτα μαζὶ κι' ἀπὸ φιλοπατρία, μὴ ὑποφέροντας δηλαδὴ τὴ σκλαβιὰ τῆς πατρίδας του, — μερικὲς τραγῳδίες, ὄχι μὲ μεγάλη δραματικὴ ἀξία ἀλλὰ μὲ θαυμάσιους στίχους, καὶ τὰ λυρικά του ποιήματα. Μέσα σ' αὐτὰ εἶναι καμμιὰ δεκαριὰ σονέττα, θαύματα φόρμας, ἀπὸ τὰ τελειότερα τοῦ κόσμου, καὶ τὰ δυὸ μεγάλα καὶ περίφημα ποιήματα, τὰ καθαυτὸ φωσκολιανὰ ἀριστουργήματα, οἱ «Τάφοι» κι' οἱ «Χάριτες».

Δὲν ἔχω τόπο νὰ σᾶς τἀναλύσω. Σᾶς συσταίνω ὅμως νὰ πάρετε τὴ μετάφραση τῶν «Χαρίτων» ποὺ ἔβγαλε τελευταῖα ἡ κ. Μαριέττα Γιαννοπούλου-Μινώτου, ἡ παλιά μας ζακυθινὴ Διαπλασοπούλα. Ἡ Διάπλασις σᾶς μίλησε γι' αὐτὴ τὴν ἔκδοση. Θὰ πολαύσετε τὸ ποίημα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου καὶ τὶς ἄφθονες σημειώσεις, θὰ μάθετε καὶ πολλὰ γιὰ τὸ ἔργο καὶ τὴ ζωὴ τοῦ Φωσκόλου.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

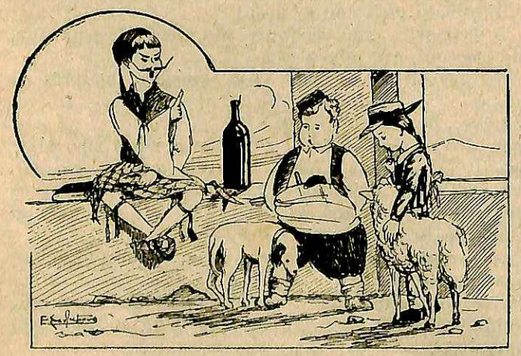

Σκίτσο τοῦ *Σανταμοῦρ* (Γ' Βραβεῖον.)

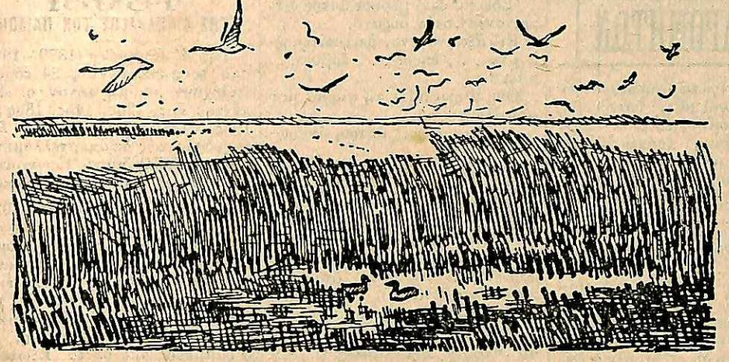

Οἱ ἀγριόχηνες στὴ λίμνη

ΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἀρκεῖ νὰ μὴ τὸ μάθουν τὰ παιδιά! Ἀρκεῖ νὰ μὴ τὸ μάθουν τὰ παιδιά! ἔλεγε ἀναστενάζοντας ὅταν ἔμπαινε στὸ σταῦλο.

Τὰ παιδιά της τῆς ἔγραφαν συχνὰ καὶ τὴν παρακαλοῦσαν νὰ πάει κοντά τους, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ φύγει. Δὲν ἤθελε νὰ ἰδῆ τὸν τόπο ποὺ τῆς εἶχε κλέψει τὰ παιδιά της. Δὲν τὸν ἐχώνευε τὸν τόπο ἐκεῖνο.

— Εἶναι μεγάλη μου ἀνοησία ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴ χώρα ποὺ καλοπερνοῦν τὰ παιδιά μου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέλω, δὲν μπορῶ νὰ τὴν χωνέψω, ἔλεγε.

Δὲν συλλογιζόταν κανένα ἄλλον παρὰ τὰ παιδιά της ποὺ ἀναγκασθῆκαν νὰ ξενητευθοῦν. Τὸ καλοκαίρι πήγαινε τὴν ἀγελάδα νὰ βοσκήση ἔξω στὸ μεγάλο βάλτο. Ἡ ἴδια καθόταν ὅλη τὴν ἡμέρα στὴν ἄκρη τοῦ βάλτου μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὰ γόνατά της, κι' ὅταν γύριζε τὸ βράδυ σπίτι, ἔλεγε στὴν ἀγελάδα:

— Βλέπεις, Ἀστέρω μου, ἂν ἀντὶς γιὰ τὸ μεγάλο βάλτο ἦταν ἐδῶ παχειὰ χωράφια, δὲν θἀναγκαζόνταν τὰ παιδιά μου νὰ ξενιτευτοῦν.

Μιλοῦσε μὲ θυμὸ γιὰ τὸν βάλτο ποὺ ἦταν τόσο μεγάλος καὶ φαρδὺς καὶ δὲν χρησίμευε σὲ τίποτε. Καὶ καμμιὰ φορὰ ἔλεγε κιόλας ὅτι ὁ ἄντρας της ἔφταιγε ποὺ τὰ παιδιά της εἶχαν πάει στὴν ξενητειά.

Τὸ τελευταῖο βράδυ ἦταν πιὸ ἀδύνατη κι' ἔννοιωθε τὸν ἑαυτό της χειρότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Δὲν εἶχε τὴ δύναμη οὔτε κἂν νἀρμέξει τὴν ἀγελάδα. Κάθησε στὸ σκαμνὶ καὶ τῆς ἔλεγε γιὰ δυὸ χωριάτες ποὺ εἶχαν ἔρθει στὸ σπίτι καὶ τῆς ζήτησαν νὰ τοὺς πουλήση τὸν βάλτο. Θὰ ἔσκαβαν αὐλάκια γιὰ νὰ φύγει τὸ νερὸ καὶ ὕστερα θὰ τὸν ἔσπερναν. Ἡ πρότασις αὐτὴ ἔκανε τὴ γριὰ νὰ χαρῆ μὰ καὶ νἀνησυχήση.

— Ἄκουσε, Ἀστέρω, ἔλεγε, ἄκουσε. Οἱ χωριάτες ἔλεγαν πῶς στὸ βάλτο μπορεῖ νὰ φυτρώσει βρίζα. Θὰ πιάσω νὰ γράψω στὰ παιδιά μου νὰ γυρίσουν πίσω. Δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ μένουν πιὰ στὴν ξενητειὰ μιὰ ποὺ θὰ μποροῦν νὰ βγάζουν τὸ ψωμί τους ἐδῶ-πέρα.

Καὶ γιὰ νὰ γράψη αὐτὸ τὸ γράμμα πῆγε στὴν κάμαρά της . . .

Ὁ Νῖλς δὲν κάθησε νἀκούσει παρακάτω ὅσα ἔλεγε ἡ γριὰ ἀγελάδα. Ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ σταύλου, πέρασε τὴν αὐλὴ καὶ ἔφθασε στὴν κάμαρα ποὺ ἦταν ἡ νεκρὴ καὶ ποὺ εἶχε φοβηθεῖ τόσο πολὺ πρωτύτερα.

Στάθηκε στὴν πόρτα καὶ κοίταξε τριγύρω του. Στὴν κάμαρα δὲν ἦταν ὅλα τόσο φτωχικὰ ὅσο ἐνόμιζε. Βρίσκονταν ἐκεῖ μέσα πολλὰ πράγματα ποὺ φαίνονταν σταλμένα ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Σὲ μιὰ γωνιὰ βρισκόνταν μιὰ ἀμερικάνικη κουνιστὴ πολυθρόνα, τὸ μεσιανὸ τραπέζι ἦταν σκεπασμένο μὲ ἕνα ὡραῖο βελουδένιο σκέπασμα καὶ ἕνα ἄλλο ὡραῖο ἦταν ἁπλωμένο ἀπάνω στὸ κρεββάτι. Στοὺς τοίχους ἦταν κρεμασμένες ὡραῖες κορνίζες μὲ τὶς φωτογραφίες τῶν ξενητεμένων παιδιῶν καὶ ἐγγονιῶν, ἐπάνω στὸ κομμὸ βρισκόνταν βάζα γιὰ λουλούδια καὶ δύο κηροστάτες μὲ χονδρὰ κεριά.

Ὁ Νῖλς ἔψαξε καὶ βρῆκε ἕνα κουτὶ σπίρτα καὶ ἄναψε τὰ δυὸ κεριά. Τὸ ἔκανε ὄχι γιὰ νὰ ἰδεῖ καλύτερα, ἀλλὰ γιατὶ ἤξερε ὅτι αὐτὸ ἦταν μιὰ συνήθεια γιὰ νὰ τιμοῦν τοὺς νεκρούς.

Ὕστερα πλησίασε τὴν πεθαμένη, τῆς ἔκλεισε ἁπαλὰ τὰ μάτια, τῆς σταύρωσε τὰ χέρια καὶ τῆς σήκωσε τὰ ἄσπρα μαλλιὰ ποὺ ἦταν πεσμένα στὸ πρόσωπό της.

Δὲν ἔννιωθε πιὰ κανένα φόβο, ἴσαλσα ἡ καρδιά του ἦταν γεμάτη οἶκτο γιὰ τὴ γριὰ γυναίκα ποὺ εἶχε μείνει τόσο ἔρημη τὶς τελευταῖες της μέρες καὶ ποὺ εἶχε τέτοιον καϊμὸ γιὰ τὰ παιδιά της. Γιὰ μιὰ νύχτα τοὐλάχιστον θὰ ἔμενε αὐτὸς νὰ τὴν ξαγρυπνήσει. Ἔψαξε νὰ βρεῖ μιὰ Σύνοψη καὶ ἄρχισε νὰ μουρμουρίζει μερικὰ τροπάρια. Ἔξαφνα, ἐνῶ ἔψελνε ἕνα τροπάρι, σταμάτησε γιατὶ συλλογίστηκε τὴ μάννα καὶ τὸν πατέρα του.

Ἀλήθεια, πῶς πονοῦν τὰ παιδιά τους οἱ γονεῖς! Αὐτὸ δὲν τὸ φανταζόταν ἴσαμε τώρα. Ὄχι ὅτι ἡ ζωή τους δὲν θὰ εἶχε πιὰ κανένα σκοπὸ ὅταν δὲν εἶχαν τὰ παιδιὰ κοντά τους· αὐτὸ δὲν τὄβαζε μὲ τὸ νοῦ του. Ἄραγε δὲν θὰ τὸν εἶχαν ἐπιθυμήσει κι' οἱ δικοί του τόσο, ὅσο εἶχε ἐπιθυμήσει τὰ παιδιά της ἡ γριὰ ἐκείνη;

Ἡ σκέψη αὐτὴ τοῦ προξένησε χαρά, ἀλλὰ δὲν τόλμησε κιόλας νὰ τὸ πιστέψει. Αὐτὸς δὲν ἄξιζε νὰ τὸν ἐπιθυμήσει κανένας. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἦταν ἴσαμε τώρα, μποροῦσε νὰ γίνει στὸ μέλλον.

Γύρω στὴν κάμαρα ἦταν κρεμασμένες οἱ φωτογραφίες τῶν ξενητεμένων. Ἔβλεπε κανεὶς εἰκόνες ἀπὸ ψηλοὺς καὶ γεροὺς ἄντρες καὶ γυναῖκες μὲ σοβαρὰ πρόσωπα, νύφες μὲ μακροὺς ἄσπρους πέπλους, παιδάκια μὲ κατσαρὰ μαλλιὰ κι' ἄσπρα φορέματα. Καὶ στὸν Νῖλς φαίνονταν σὰ νὰ κοίταζαν μ' ἄψυχο βλέμμα καὶ σὰ νὰ μὴν ἤθελαν νὰ ἰδοῦν τίποτε.

— Κακόμοιροι! εἶπε. Ἡ μητέρα σας πέθανε. Δὲν μπορεῖτε πιὰ νὰ τῆς κάνετε τίποτε μιὰ καὶ τὴν ἀφήσατε μονάχη. Ἡ δική μου ὅμως μητέρα ζῆ.

Σταμάτησε καὶ χαμογέλασε.

— Ναί, ἡ μητέρα μου εἶναι ζωντανή, σκέφθηκε. Κι' οἱ δύο ζοῦν, κι' ἡ μάννα μου κι' ὁ πατέρας μου.

Ξαγρύπνησε ὁλόκληρη τὴ νύχτα, ἀλλὰ κατὰ τὰ ξημερώματα τὸν πῆρε ὁ ὕπνος κι' ὀνειρεύτηκε τὴ μάννα του καὶ τὸν πατέρα του. Μόλις μπόρεσε νὰ τοὺς ἀναγνωρίση, γιατὶ εἶχαν κι' οἱ δυὸ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ τὸ πρόσωπό τους φαινόταν γερασμένο καὶ ζαρωμένο. Τοὺς ρώτησε γιατὶ ἦσαν ἔτσι κι' αὐτοὶ τοῦ ἀποκρίθηκαν πῶς εἶχανε γεράσει ἀπὸ τὸν καϊμό τους γι' αὐτόν. Αὐτὸ τὸν ἔκανε καὶ συγκινήθηκε, ἀλλὰ τὸν ἔκανε νὰ ἐκπλαγεῖ κιόλας πολύ, γιατὶ εἶχε πάντα τὴν ἰδέα ὅτι οἱ γονεῖς του θὰ χαίρονταν ἂν μποροῦσαν νὰ τὸν ξεφορτωθοῦν.

Ὅταν ὁ Νῖλς ξύπνησε, ἔξω ἦταν ἕνας θαυμάσιος καιρός. Ἔφαγε ἕνα κομμάτι ψωμὶ ποὺ βρίσκονταν στὴν κάμαρα, ὕστερα βγῆκε ἔξω καὶ τἄσε τὴν ἀγελάδα, τὶς κότες καὶ τὶς χῆνες, καὶ στὸ τέλος ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς καὶ εἶπε στὴν ἀγελάδα νὰ πάει στὸ κοντινότερο σπίτι.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΑΥΑΓΙΟ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 92]

Μιὰ νύχτα φύσαγε ὁ βορηᾶς,
φύσαγε δυνατὸς κι' ἀνδρειωμένος·
Σὲ μιὰ καλύβα αὐτῆς τῆς γειτο-
[νιᾶς,
ἀπὸ μιὰ τρύπα, μπαίνει παγω-
[μένος.

Τριγύρω στὸ μαγγάλι κάθονται,
ἀκαρτερώντας κάποιον τὰ παιδιά
[του . . .
Κοιτάζουνε μακριὰ τὴ μαύρη θά-
[λασσα,
ἄχ, πότε θὰ μπροβάλλουν τἄρ-
[μενά του!..

Ὅμως δὲν θὰ γυρίσῃ πιὰ ποτέ...
Τὸν δύστυχο ψαρὰ τὸν ἀσπρο-
[μάλλη
τὸν ρούφηξε ἡ θάλασσα ἡ ἄπονη
ποὺ παίζει τώρα κάτω στάκρο-
[γιάλι.

Ἀμφιτρίτη

ΖΟΥΡΛΟΠΑΡΕΑ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 89]

Μὲ τί χαρὰ ξεκινήσαμε γι' αὐτὴ τὴν πρωϊνὴ ἐκδρομή! Ἤμαστε ὅλο παιδιά: ἡ συνηθισμένη «ζουρλοπαρέα» ὅπως μᾶς λέγανε στὸ χωριό. Καὶ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν μᾶς θύμωνε αὐτὸ τὸ παρατσούκλι· μᾶλλον μᾶς κολάκευε . . .

Πέρναγε λοιπὸν ἡ ζουρλοπαρέα ἀπὸ τὰ στενὰ τοῦ χωριοῦ καὶ τὰ γέλια κι' οἱ φωνὲς ἀντηχοῦσαν στὶς αὐλὲς τῶν σπιτιῶν. Οἱ κότες ποὺ σκαλίζανε τὸ χῶμα, φεύγανε στριγγλίζοντας ὅταν πλησιάζαμε, καὶ τὰ χωριατόπουλα μὲ τὰ βρώμικά τους μουτράκια μᾶς κοιταζανε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Σὰν φτάσαμε στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, κεῖ ποὺ-ταν τἀχούρι τοῦ μπάρμπα-Σταύρου, μιὰ ἰδέα μᾶς πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ: νὰ πάρουμε καὶ τὸν Φιλαράκο στὴν παρέα. Ξέραμε πὼς ὁ μπάρμπα-Σταῦρος δὲν τὸν ἔπερνε τὸ πρωῒ μαζύ του.

Σπρώξαμε λοιπὸν τὴ μισογκρεμισμένη πόρτα καὶ ὅλη ἡ ζουρλοπαρέα βρέθηκε μέσ' στάχούρι.

Ὁ Φιλαράκος, ποὺ σὲ μιὰ γωνιὰ μασούλαγε λίγο ἄχερο, γύρισε καὶ μᾶς κοιταξε περίεργα. Θὰ εἶπε: Τί γυρεύουν τοῦτοι-δῶ οἱ παλαβοὶ πρωῒ-πρωῒ; Δὲν μᾶφίνουν στὴν ἡσυχία μου; . . Μὰ σὰν νἄλλαξε μὲ μιᾶς γνώμη, κούνησε δυὸ φορὲς τὴν οὐρά του, κατέβασε τὶς αὐτάρες του καὶ μᾶς κοίταξε μὲ διαφορετικὸ ἐντελῶς ὕφος. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ μάτια του λέγανε: Εἶμαι ἑτοιμος νὰ τὰ ὑποστῶ ὅλα, μόνο γρήγορα μὴν ἔλθει τἀφεντικό . . . Ἄλλο ποὺ δὲν θέλαμε καὶ μεῖς. Τοῦ βάζουμε τὸ σαμάρι, τοῦ δένουμε τὰ λουριὰ καὶ δρόμο!

Ὅταν πιὰ βρεθήκαμε μακριὰ ἀπ' τὸ χωριὸ καὶ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ μᾶς συναντήσῃ ὁ μπάρμπα-Σταῦρος, φορτώσαμε τὸν Φιλαράκο. Πρῶτα-πρῶτα στρώσαμε τὰ παλτά μας, ὕστερα βάλαμε τὶς προμήθειές μας. Σάκκοι, καλαθάκια, τσάντες, στερεωθήκανε μ' ἕνα σκοινὶ ποὺ κρεμόταν στὸ σαμάρι· ὡς καὶ τὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ ποὺ εἴχαμε μαζί μας, τὴν δέσαμε κι' αὐτή. Κι' ἐλεύθεροι πιὰ ἀπὸ κάθε βάρος, ἀρχίσαμε νἀνεβαίνουμε τὸν ἀνήφορο.

Ἐπρόκειτο νὰ πᾶμε στὸ ἐρημοκλήσι τοῦ Ἅη-Γιαννιοῦ, ποὺ ἔχει τὸ κρυσταλλένιο νερό. Ἀνεβαίναμε λοιπὸν χωρὶς χασομέρι γιὰ νὰ μὴ μ' ὀ πιάσει ἡ ξέστη. Σὰν φτάσαμε, ξεφορτώσαμε τὸν Φιλαράκο, τοῦ δώσαμε μιὰ στὰ καποῦλια καὶ τὸν στείλαμε πίσω. Πῆρε ὁ κακόμοιρος τόν κατήφορο μὲ τὴν οὐρὰ μέσ' στὰ σκέλια. Ποιὸς ξέρει τί ἀγανάκτηση ποὺ θὰ εἶχε γιὰ τὴν ἀχαριστία μας. Ἀλλὰ ἐμεῖς κείνη τὴν ὥρα ποῦ νὰ σκεφτοῦμε τέτοια πράγματα! Ἡ ἰδέα τοῦ γλεντιοῦ μᾶς εἶχε ἀπορροφήσει ὅλους.

. . . . . .

Κατὰ τὸ σούρουπο, γυρίζαμε στὸ χωριὸ πιὸ τρελλοὶ ἀπ' ὅ,τι εἴχαμε φύγει. Περνώντας ἔξω ἀπ' τἀχούρι τοῦ μπάρμπα Σταύρου, θυμηθήκαμε τὸν Φιλαράκο. Εἶχε, φαίνεται, φθάσει πρὶν γυρίσει τἀφεντικό του. Καὶ ἡ ζουρλοπαρέα ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της σκασμένη στὰ γέλια γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε βράσει στὸν μπάρμπα-Σταῦρο καὶ ὑπερήφανη γιὰ τὸν νέο ἄθλο ποὺ ἐπρόσθετε στὸ ἐνεργητικό της!!!

Θάλασσα

ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Στὰ χαμηλὰ δὲν ἔτυχε νὰ σ' ἀν-
[τικρύσω,
Ψηλὰ σὲ βλέπω πάντα νὰ πετᾷς...
Ποτέ, στ' ἀληθινά, δὲ θὰ θελήσω,
Μαζί σου ἐκεῖ πάνω νὰ μὲ πᾷς!

Καὶ σὲ καιρὸ καταστροφῆς ἀκόμα,
Σὲ σένα ἄσυλο δὲ θὰ ζητήσω
Νομίζω πὼς θὰ γκρεμιστῇς στὸ
[χῶμα
Καὶ πὼς μὲ σένα κάτω θὰ κυ-
[λήσω . . .

Δὲ λέω πὼς δὲν μᾶς 'περετᾷς'
Τὸ κάνεις, ὦ καὶ μὲ τὸ παρμπάνω!
Μὰ τί τὰ θές, ποτὲ δὲ μοῦ κινᾶς
Τὴν ὄρεξη γιὰ νἀνεβῶ ἐκεῖ-πάνω.

Γαλάξιος Οὐρανὸς

(Α' Ἔπαινος Μ. Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ)

ΘΥΜΗΘΗΚΑ ΤΗ ΓΙΑΓΙΑ ΜΟΥ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 95]

Καθισμένος στὸ μπαλκόνι, κοιτάζω τὸν οὐρανό, ὅπου ἕνα ὁλόγιομο φεγγάρι περπατᾶ σιγὰ-σιγὰ μέσα σ' ἕναν παράξενο κύκλο.

Θυμήθηκα τὴ γιαγιά μου ποὺ ἤξερε πολλὰ τέτοια κι' ἔλεγε:

— Ἄμα τὸ φεγγάρι εἶναι μέσα σὲ στρογγυλό, τὴν ἑπομένη μέρα θἄχουμε ἀέρα ἢ ὁμίχλη.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικὰ ἄστρα διεκρίνονταν στὸν οὐρανό.

Κι' ἄξαφνα ἕνα, ἐκεῖ-κάτω, ἔλαμψε . . . ἔπεσε . . . ἔσβυσε. . . πάει!

Θυμήθηκα πάλι τὴ γιαγιά μου ποὺ ἔλεγε:

— Ἄμα πέφτει ἄστρο, ἄνθρωπος πεθαίνει.

Κι' ἐγώ, τώρα ποὺ εἶδα τἄστρο νὰ πέφτει, ψιθύρισα, ἐνῶ ἕνα ρίγος περνοῦσε τὸ κορμί μου ὁλόκληρο:

—Ἕνας ἄνθρωπος πεθαίνει!..

Πόση ὥρα ἔκατσα, δὲν ξέρω. Σηκώθηκα τότε μόνο, ὅταν ἄκουσα ἕνα δυνατό:

— Κουκουρίκουουου!

Ὁ πετεινὸς φώναξε γιὰ νὰ μᾶς πῇ ὅτι ἡ μέρα ἔρχεται. Καὶ σιγὰ-σιγὰ τὸ φεγγάρι ἔχασε τὸ χρῶμα του καὶ τὰ λίγα ἄστρα χάθηκαν κι' αὐτά.

Ἄθως

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 97]

1.

Κάποτε ἕνας αὐλικὸς καθόταν στὸ παράθυρο τοῦ παλατιοῦ, ὅταν πέρασε ἕνας χωρικὸς ποὺ ἔδερνε ἀλύπητα τὸ γάϊδαρό του. Ὁ αὐλικὸς τοῦ εἶπε.

— Πρόσεξε καλά, θὰ διατάξω νὰ σὲ μαστιγώσουν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀπάντησε ἐκεῖνος, δὲν ἤξερα πὼς ὁ γάϊδαρός μου ἔχει συγγενεῖς στὸ παλάτι!

2.

Μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα μπῆκε ἕνας ταξιδιώτης σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Ἐπειδὴ ἔκανε πολὺ κρύο, κάθησε τόσο κοντὰ στὴ φωτιά, ὥστε, χωρὶς νὰ τὸ νοιώσῃ, κάηκαν τὰ παπούτσια του. Ἕνας ἄλλος τότε τοῦ φωνάζει:

— Κύριε, θὰ κάψετε τὶς φτέρνες σας!

— Τὰ παπούτσια μου θέλετε νὰ πῆτε, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ὄχι, ἐξήγησε ὁ ἄλλος, αὐτὰ κιόλας καήκανε.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κᾶτμένε Γεῶργο!.. ἀπὸ μπρός σου πέρασε κοτζὰ-διευθυντὴς καὶ νὰ μὴ τὸν χαιρετήσῃς;

— Μὰ ξέρεις, Κώστα... δὲν εἶχα κείνη τὴν ὥρα τὸ καπέλλο μου.

Ἀσώτης

***

Ἡ μικρὴ Μαρίκα, βλέποντας τὸν ἀδελφό της νὰ ζητῇ μιὰ λέξη στὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ χοντροῦ Ἀγγλικοῦ Λεξικοῦ του, φωνάζει μὲ θαυμασμό:

—"Ω, πόσο προχώρησες, βλέπω, στ' Ἀγγλικά! Κοντεύεις νὰ τὰ τελειώσῃς.

(Γεγονός) *Ἐλάτη τοῦ Αἴνου*

***

Ὁ μπαμπὸς τοῦ Γιαννάκη λέει ὅτι ὁ γιατρός του τοῦ ἀπαγόρευσε νὰ τρῶῃ γλυκά.

Κι' ὁ Γιαννάκης:

—"Ω, καὶ δὲν τὸν ἀλλάζετε τέτοιο γιατρό;

Ροζίτα

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1926) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 14 Σεπτεμβρίου 1927

ΤΩΡΑ ποὺ τελείωσε ὁ «Τζάκ», πολλοὶ μὲ ρωτοῦν ποιὸ μυθιστόρημα θὰ τὸν διαδεχθῇ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου. Δὲν ἀποφάσισα ἀκόμη, παιδιά μου. Ἔχω ὑπ' ὄψει μου πολλὰ ὡραῖα. Καὶ μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι θὰ διαλέξω τὸ ὡραιότερο,—ἢ μᾶλλον τὰ ὡραιότερα, γιατί κι' ὁ «Μοκοκὸ θὰ χρειασθῇ ἀντικαταστάτη ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, κι' ὁ «Μπέμπης» καὶ τὸ Θαυμαστὸ Ταξίδι». Περιμένετε λοιπόν. Δὲν εἶναι ἀκόμα καιρὸς γιὰ τά . . . Νέα τοῦ 1928.

Ὁ Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς ἔχει κι' αὐτὸς τὴν ἰδιοτροπία τῆς *Φαρσέρ*. Συχνά, μοῦ γράφει. κλείνομαι μέσα καὶ δὲν θέλω νὰ βλέπω οὔτε νἀκούω κανένα. Μερικὲς φορὲς μἀλιστα ποὺ βγαίνω ἔξω σὲ τέτοια κατάσταση, ἄμα βλέπω ἀνθρωπο, ἀλλάζω δρόμο». Ἀ, μ' αὐτὸ εἶναι πολὺ σοβαρὸ γιὰ παιδὶ τῆς ἡλικίας τοῦ φίλου μας. καὶ πρέπει νὰ τὸ κατανικήσῃ, γιατὶ κινδυνεύει νὰ πάθῃ ἀπὸ ἀλληθινὴ «ἀγοροφοβία». Γιατὶ ἔτσι λέγεται ἐπιστημονικὰ αὐτὴ ἡ φύχωση; ὁ φόβος τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ κόσμου, τῆς «ἀγορᾶς».

Μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση. *Τριανταφυλλένια*, διάβασα τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔγραψες «σὰν παιδί μου» καὶ γι' αὐτό, βλέπεις, κι' ἐγὼ σοῦ ἀπαντῶ ἐδῶ κι' ὄχι ἰδικότερως: σὰν σὲ παιδί μου... Τὸ διήγημά σου, τὸ ἀφιερωμένο στὴν «καλὴ καὶ διαλεχτή» μας *Μάγισσα*, θὰ τὸ δημοσιεύσω γρήγορα, μὰ καὶ τὸ ἄλλο τὸ ἔχω πάντα πρὸς δημοσίευση. Ὁ κ. Ξ. λυπήθηκε πολὺ ποὺ δὲν ἀνέβηκες ἀπάνω νὰ σὲ γνωρίσῃ κι' αὐτός, ἐλπίζει ὅμως πὼς κάποτε θὰ ξαναρθῇς στὰς Ἀθήνας. Σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις. Ναί, τὰ διηγήματα τοῦ κ. Λουκόπουλου ἔκαμαν παντοῦ μεγάλη ἐντύπωση κι' ἡ «Νέα Ἑστία» κχμαρώνει ποὺ παρουσίασε πρώτη αὐτὴ ἕνα τόσο νέο καὶ δυνατὸ Ἕλληνα διηγηματογράφο.

Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σου, *Δούλη Δωδεκάνησος* καὶ σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἴδες, αὐτὸ τὸ

ψευδώνυμο. Εἶσαι λοιπὸν ἔξη χρόνια συνδρομήτριά μου καὶ τώρα μόλις μοῦ γράφεις γιὰ νὰ μοῦ ἐκφράσῃς τὴν ἀγάπη σου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη σου. Ἄργησες, δὲν μπορῶ νὰ πῶ, ἀλλὰ δὲν σημαίνει. Κι' ἐγώ, ὅπως «ὁ φιλότιμος Δεσπότης» δέχομαι καὶ τὸν τῆς πρώτης ὥρας καὶ τὸν τῆς ἑνδεκάτης.. Γράφε μου λοιπὸν ἀδιάκοπα καὶ δίνε μου ὅσο συχνότερα μπορεῖς τὴν εὐχαρίστηση ποὺ μοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ μεγάλο καὶ ὡραῖο πρῶτο σου γράμμα.

Χαίρω, *Σφίγξ*, ποὺ τόσο σᾶς ἀρέσει τὸ φύλλο μου καὶ ποὺ τοῦ κάνετε στὸ σπίτι τέτοια ὑποδοχή. Ἀλήθεια, ἦταν πολὺ νόστιμες οἱ Μεγάλες Μαγικὲς Εἰκόνες ποὺ δημοσίευσα ἄλλη φορὰ κι' ἔκανα μάλιστα μ' αὐτὲς καὶ Διαγωνισμό. Ἀλλὰ τότε ἦταν τῆς μόδας. Ὅλα τὰ ξένα περιοδικὰ δημοσίευσαν κι' εὕρισκα πολλές, Ἔ, τώρα ἡ μόδα πέρασε, δὲν βρίσκω πουθενά, καὶ γι' αὐτὸ δὲν δημοσιεύω. Ὅς τόσο ἐπειδὴ μοῦ τὶς θύμισες, θὰ δοκιμάσω. Ἴσως κανένας ἀπὸ τοὺς ζωγράφους μας θὰ μπῇ στὸ γοῦστο νὰ μοῦ κάνῃ μερικές.

Μὴν ἔχῃς κανένα δισταγμό, *Αἰγυπτία*, γιατὶ ποτὲ τὰ γράμματά σου δὲν μὲ ζαλίζουν. Ἀπεναντίας τὰ διαβάζω μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, ὅπως τὸ σημερινό, ποὺ μοῦ περιγράφει τὴ διαμονή σου στὴν Κρήτη καὶ τὴν ἐπίσκεψη στὸ χωριὸ ποὺ γεννήθηκες καὶ στὴν ἐκλησιὰ ποὺ βαπτίσθηκες. Τί συγκινητικὰ δλ' αὐτά!...

Εὐχαριστῶ, *Πεταλούδα*, γιὰ τὰ τόσο καλὰ λόγια. Τοῦ χρόνου βάβαια θὰ ἐορτασθῇ ἡ Πεντηκονταετηρίδα μου, ἀλλὰ δὲν ξέρω ἀκόμα πῶς καὶ ποῦ. Ἴσως κι' ὁ χορὸς ποὺ σχεδιάζουμε νὰ δοθῇ μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία, καὶ κατόπι νὰ καθιερωθῇ ὥστε νὰ γίνεται κάθε χρόνο. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ χορό, θὰ γίνῃ καὶ μία φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἀπογευματινή, σὰν ἐκείνη τῆς Τριακονταετηρίδος μου. Θὰ σᾶς πῶ ἀργὸ θὰ εἶναι καιρός.

Ἐννοῶ τὴ στενοχώρια σου, *Κίρκη*, ἀλλὰ ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι πρέπει νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὴν παραγγελία τοῦ γιατροῦ. Μπορεῖ μἀλιστα νὰ δυναμώσῃς τόσο σ' ἕνα χρόνο, ὥστε νὰ σὲ βροῦν κατόπι σὲ θέση νὰ ἐξακολουθήσῃς τὰ μαθήματά σου.—Βεβαιότατα ἔχει κι' ἡ ἀδελφή σου τὸ δικαίωμα νὰ πάρῃ ψευδώνυμο.

Ἡ *Ἔξυπνη Γατούλα* μοῦ γράφει: «Χάρηκα πάρα πολὺ ὅταν εἶδα πάλι Ἐπιστολὴ τοῦ καλοῦ μας κ. Φαίδωνος Τί ὡραῖο ποὺ ἦταν τὸ Μπερντεδάκι! Ἐγὼ εἶμαι κατεκθουσιασμένη μαζί του κι' ὅταν παίρνω τὸ φύλλο σου, πρῶτο-πρῶτα διαβάζω Ἀλληλογραφία κι' Ἐπιστολή... Συχνὰ λέω μόνη μου: τί κουτοί, ὅσοι δὲν εἶναι γραμμένοι στὴ Διάπλασι! Θὰ προσπαθήσω φέτος νὰ ξεσπαθώσω γερά. Ὅταν συλλογιέμαι πὼς τοῦ χρόνου θὰ εἶναι πάντα δωδεκαχέλιδη (ἀν, ἐννοεῖται, κάμουμε κι' ἐμεῖς τὸ χρέος μας,) πετῶ ἀπὸ χαρά...»

Ἐννιὰ μῆνες μόνο;... Ἔ, δὲν ργήσες καὶ πολύ, καλή μου *Χανιωτοπούλα*, ἀφοῦ ἄλλοι κάνουν χρόνια. Σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Ἔστειλα 6 τετράδια.

Ἐπιτέλους γύρισε ἡ *Ἐλπὶ* στὴν πατρίδα της, καὶ σήμερα μοῦ γράφει ἀπὸ τὸ «σπίτι της, σπιτάκι της, σπιτοκαλυβάκι» της. Τί δ' μορφο γράμμα! Μεταξὺ ἄλλων μοῦ λέει: «Τί ἀριστουργηματάκι ἦταν αὐτὴ ἡ Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος γιὰ τὸ Μπερντεδάκι! Μὲ τόσο ἁπλὸ θέμα, μπόρεσε νὰ μᾶς πῇ πάλι τόσο ὡραῖα πράγματα καὶ νὰ μᾶς ἱκανοποιήσει γιὰ τὶς τόσες Ἐπιστολές του ποὺ χάσαμε. Ἀμ' ὁ Τζάκ; Τί σπουδαῖο πρᾶγμα νὰ κατορθώνει ἕνας συγγραφέας νὰ κάνει τοὺς ἀναγνώστες του νἀγαποῦν τόσο τοὺς ἥρωές του!» — Μὰ κι' ἐγώ, ὅταν διαβάζω γράμματα τῆς *Ἐλπῖδας*, νομίζω πὼς μοῦ γράφει καμμιὰ μεγάλη. Κι' ὅμως εἶναι μόλις 14 χρονῶ! Τὸ θυμοῦμαι πολὺ καλὰ ποὺ ἦταν 10 χρονῶν τὸ 1923, ὅταν μοῦ πρωτόγραψε καὶ τῆς ἀπάντησα ὅτι μπορεῖ νὰ παίρνει μέρος στὴν κίνησή μου...

Κι' ἡ *Γενναία Σπάρτη* μοῦ γράφει κάτι ὡραῖο γιὰ τὴν Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος. Τὸ φύλλο ἐκεῖνο, λέει, τὸ πῆρε στὰ χέρια της μὲ ἕνα ἀόριστο προαίσθημα πὼς θὰ τῆς προξενοῦσε κάποια ἰδιαίτερη χαρά. Καὶ τὴ χαρὰ αὐτὴ τὴν αἰσθάνθηκε, ὅταν εἶδε πὼς ὁ κ. Φαίδων ξανάρχιζε τὶς Ἐπιστολές του. «Ἦταν χίλιες φορές,—μοῦ γράφει, — μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ δέχτηκε αὐτὸς τὸ χαμένο μπερντεδάκι. Καὶ διαβάζοντας, τὸ παρομοίωσα μὲ τὸν κ. Φαίδωνα. Ἔτσι κι' αὐτὸν μᾶς τὸν πῆρε ἡ ἀρρώστεια γιὰ κάμποσο καιρό, κι' ἐνῷ περιμέναμε μάνυπομονησία νὰ γίνῃ καλὰ γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ τὶς ἐπιστολές του, ἄξαφνα ξαναφάνηκε...»

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Δισκοβόλος* τοῦ *Μύρωνος*, *Ἀνθισμένη Ὄασις*, *Σιλουέττα*, *Δάντης*, *Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς*, *Μεγάλη Ἑλλάς*, *Βαλέντσια*, *Ἀμλετ*, *Ἀστὴρ τοῦ Αἰγαίου*, *Κάρμελα*, *Μόνα Λίζα*, *Γενοβέφα*, *Ξανθιωτάκι*, *Βοσκοπούλα*, *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*, *Ἀμφιτρίτη*, *Τῶνη Μονάχη*, *Δέλια*, *Δάφνη*, *Βόσπορος*, *Ἐλευθέριος Ρουσσάκης*, *Προσκοπάκι*, *Μαῦρος Ἀετός*, *Ἀνδρομέδα*, *Ἀρισμαρί*, *Ἀτρόμητη Φοβητσιάρα*, *Βάρκα τοῦ Κανάρη* καὶ *Σκνίπα*.— Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω, θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Οἱ Χωρικοὶ» τοῦ *Σητειανοῦ*. Καλὴ ἡ ζωγραφιά, ἀρκετὰ καλὴ κι' ἡ στιχουργία. Ἀλλὰ ἡ ἔκφραση, τὸ ὕφος, ἀτεχνα. — «Μιὰ ὀρχήστρα» τοῦ ἰδίου. Αὐτὸ δὲν τὸ κατάλαβα. Κάποια λεξοῦλα θὰ λείπει καὶ δὲν φαίνεται ποῦ ἀκριβῶς εἶναι τὸ ἀστεῖο. — «Ἂς περάσουμε ὅλοι» τῆς *Ἀμφιτρίτης*. Μερικὲς ἐλλείψεις ποὺ ἔχει, εὔκολα θὰ διορθωνόνταν καὶ θὰ τῆς τὸ ἐνέκρινα. Ἀλλὰ τῆς ἔχω ἤδη ἐγκρίνει δυὸ ποιήματα καὶ εἶναι ἀρκετά... πρὸς τὸ παρόν. — «Στὸν Πολέμη» τῆς *Συγουρόμαλλης*. Κι' αὐτὸ τὸ ἀπορρίπτω ἐπειδὴ τῆς ἐνέκρινα ἀρκετὰ κι' ἔχω ἀκόμα κι' ἄλλο δικό της, καλύτερο, νὰ τῆς ἐγκρίνω. — «Τὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως» τῆς *Θαΐδος*. Πολλὰ τέτοια μὲ ψευδώνυμα ἔχουν δημοσιευθῆ. Νὰ μὴ γίνεται κατάχρηση.—«Ἀπὸ τὰ Φαιδρά» τοῦ *Ἀστραπόβροντου*. Γνωστὸ τὸ ἀνέκδοτο κι' ὄχι τόσο καλογραμμένο. — «Ἀποχαιρετισμὸς» καὶ «Ἐκ τῶν πιπτόντων φύλλων» τοῦ *Παράξενου*. Ἄτεχνα καὶ σὲ ἀσυνείδιστη πιὰ γλῶσσα. Τὸ ἴδιο λέγω γιὰ τὴν «Ἀνοιξι» κτλ. τῆς *Κόρης τῶν Κεραυνῶν*.

Ἐγκρίνονται: 114. «Παράξενα» τῆς *Φωτιᾶς*.—115. «Τὰ καινούρια ροῦχα» ἢ «Ὁ Μπέμπης» (ἐν' ἀπὸ τὰ δυὸ θὰ δημοσιευθῆ) τοῦ *Ἀλφόνσου*.—116. Ἐν ἀπὸ τὰ τρία «σονέττα» τῆς *Φιλοσόφης*. 117. «Ὁ τραυματίας» τοῦ *Ἀστραπόβροντου*. 118. «Τὸ Κιτρινάκι» τῆς *Ἰνδιάνας*. — 119. «Τρελλὴ» τῆς *Ἀμαρυλλίδος*. — 120. «Ἀπὸ τὴ ζωή μου» τοῦ *Ἄγη*. (Πολὺ ὡραῖο μὰ καὶ πολὺ μεγάλο. Νὰ ἰδῶ πῶς θὰ τὸ συντομέψω...)—121. «Στὴν Πατρίδα καὶ τὰ Παιδιά της» τοῦ *Ἀνδρείου Πολεμιστοῦ*. (Αὐτὸ κυρίως τὸ ἐνέκρινα ὡς πατριωτικό, ἀπὸ Ἑλληνόπουλο τῆς Ἀμερικῆς).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δι καιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1927. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἔρμωνας, ἀ. (ΗΦ). Λορέττα, κ. (...). Πριγκίπισσα Λολότα, κ. (?). Ἀντονεύρης, ἀ. (θὰ σᾶς ἀποκαλύψω).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Δημ. Χαβιαρόπουλον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ λαμπρὸ βαθμό) *Ἀντ. Ἰωνίνον* (εὐχομαι περαστικά) *Γαΐαν* (ἔλαβα, ἔστειλα κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια) *Μήλον τῆς Ἔριδος* (ἔστειλα βιβλία καὶ τετράδια· τώρα ποὺ πέρασαν οἱ ξέστες, γράφε μου) *Μοναχοκόρην* (αὐτό, εἴδες σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολύ) *Ντίναν Πριονιστή* (ἡ ἀποστολὴ γίνεται τακτικὰ ταχυδρομικῶς) *Ζηλεμένο Κάστρο* (δεκτές) *Ἄσπρον Πιερρότον* εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἴδυση τοῦ Συλλόγου τῶν Πιερρότων, ποὺ θἄχει ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὴ διάδοσή μου, κι' εὔχομαι κάθε εὐδοκίμηση· καλῶς νὰ ἔλθῃς!) *Ἄγγελον Δάφνην* (πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου· ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὴν ὑπεράσπισή· ναί, ἡ Δημοτικὴ δὲν ἔχει ὑποτακτικές, γράφουμε ὅμως ἀκόμα μερικὰ ἢ ἀπό... κακὴ συνήθεια· ἡ ἴδια λέξη δὲν μπορεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνεται συχνὰ σὲ μιὰ σελίδα· εἶναι ἀπὸ τοὺς κανόνες τοῦ «καλοῦ ὕφους»· ἀλλὰ ὁ κανόνας ἔχει καὶ τὶς ἐξαιρέσεις του· κάποτε δηλαδὴ ἡ ἴδια λέξη πρέπει νὰ ἐπαναληφθεῖ πολλὲς φορές) *Φῶτον Λάμψην* (ἡ ἐξήγησή σου εἶναι καλή· ἐπικράτησε νὰ λέμε «ρέει στὶς φλέβες τὸ αἷμα» ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἡ Ἐπιστήμη δὲν εἶχε κάνει ἀκόμα διάκριση φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν· ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις) *Γ. Π.* (ὄχι, στὴν Ἀλληλογραφία θὰ φαίνεσαι μὲ τὸ ψευδώνυμο ποὺ θὰ πάρῃς· Μικρὲς Ἄγγελίες ὅμως μπορεῖς νὰ δημοσιεύσεις καὶ μὲ τὸνομά σου. Ἀσκήσεις δὲν εἶναι τώρα δεκτές) *Εὐγενὲς Ἰδανικὸν* (ἔστειλα· χαίρω πολὺ ποὺ ἀποφάσισες τώρα νὰ μοῦ γράφῃς) *Πριγκίπισσαν Ρεπσνάκι* (εὔχομαι νὰ ἑκατοστήσῃς τὰ 15 σου τετραδιάκια. οἱ φίλες σου μὲ τὸ δίκιο τους εἶν' ἐνθουσιασμένες ἀπὸ τὰ γράμματά σου, γιατὶ καὶ μένα μἀρέσουν πολὺ αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις) *Μεγαλόπρεπην Ἴδην* (καλὴ ἐπιτυχία στὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις· ἔκαμες καλὰ νὰ ζητήσῃς ἀλληλογραφία γιὰ νἄχεις ἐνασχόληση καὶ συντροφιά) *Ἀριστοκράτισσαν* (50 μπάνια δὲν εἶναι πολλά; νομίζω ὅτι τώρα πρέπει νὰ διακόψῃς· δωρεὰν ὄχι, πρέπει νὰ στεῖλεις καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ κλισέ· ἀλλὰ μόνο ἰγιὰ τὸ βραβεῖο τοῦ Δημοψηφίσματος) *Μ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 17 Νοεμβρίου)

612. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου ἕνα μέταλλο
Ποῦχει πολλὴν ἀξία·
Στὸ δεύτερο χωρίζονται
Συνήθως τὰ βιβλία·
Καὶ τ' ὅλο μου δοξάζεται
Πολὺ στὴν Ἐκκλησία.

Λεσβιακὸς Ἀστὴρ

613. Στοιχειόγριφος

Εὔκολα γιὰ νὰ μὲ λύσῃς
Πρέπει νᾶσαι ποιητὴς
Καὶ τὴν τέχνη νὰ κατέχῃς . . .
Μ' ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
Ἕνα ἐλάττωμα θὰ βρῇς
Ποὺ εὔχομαι νὰ μὴν τὸ ἔχῃς.

Ρόδον τὸ Ἀμάραντον

614. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε Κάππα, βαλε Σίγμα
Καὶ θὰ κάνῃς στὴ στιγμή,
Ἀπὸ στρατηγὸ Ἀθηναῖο
Ἕναν ἅγιο Μαθητή.

Ριγολέττος

615. Δημῶδες Αἴνιγμα

Ἀνοιγοκλειοῦν δυὸ κάμαρες,
Μὰ κρότος δὲ γρικιέται.

Ἀττικὴ Αὐγὴ

616. Ἀστὴρ

* * * Ὅλαι αἱ λέξεις τοῦ
* * * ἀστέρος εἶναι θη-
* * * λυκὰ ἀφῃρημένα.
* * * Α * * * Ὁ ἔχων τὸ ὁρι-
* * * ζόντιον, δύναται
* * * τὰ πάντα· τὸ κά-
* * * θετον εἶναι ἡ πη-
γὴ τοῦ πλούτου· ἐκ δὲ τῶν διαγωνίων, τὸ ἓν τιμωρεῖται καὶ τὸ ἄλλο εἶναι πολὺ ὀχληρὸν διὰ τοὺς ἀκούοντας.

Ρωμηὸς

617-621. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κατωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἐσθής, κώμη, ἠχώ, ψεῦμα, πυρσός.

Τσούχτρα

622. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Ποῦ πᾶς, Ἰσλέ, μόνη;
— Ἡ κυρὰ-Γρίπω, Μοκοκό μου, μ' ἔστειλε κάτι νὰ τῆς ψωνίσω.
— Μὰ τί;
— Δὲν τἄκουσες;

Ναυτόπουλο

623-625. Τυπογραφικὰ Λάθη

1.— Τὰ θύματα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀμέτρητα.
2,—Ἐπὶ τῆς ἀρετῆς πρέπει νὰ βαδίσῃς τὴν εὐτυχίαν σου.
3.— Οἱ γεροὶ εἶναι ἀσθενεῖς.

† Ἀθάμας

626. Φωνηεντόλιπον κι' Ἐλλιποσύμφωνον ἐξ Ἀκροστιχίδος

Τὰ μὲν πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον, τὰ δὲ δεύτερα Ἐλλιποσύμφωνον, ἀμφότερα τοῦ τύπου

* * * - * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ λύσις: 1, Ζῶον ,ρυπαρόν· 2, Πόλις τῆς Κρήτης· 3, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος· 4, Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας· 5, Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

627. Γρῖφος

Ἢ σπανός, ἢ σπανοί, ἢ σπανόν, ἔ, ζωγράφοι! σέ.

Μεσημβρινὸς Ἥλιος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

628. Mots en losange

*
* * *
* * * * *
* * *
*

1, Tête d'un Cortège; 2, Sur mei, il finit en point; 3, Au fond de l'océan, pour la telegraphie; 4, Cacheté où non; 5, Fin de lettre.

Σίφων

629. Acrostiche

Les initiales des mots demandés ci-dessous forment une ville de France:

1, Membre du visage; 2, Métal precieux; 3, Fleur odorante; 4, Fleuve d'Europe; 5, Pachyderme; 6, Oiseau de proie; 7, Ville d'Allemagne; 8, Auteur grec ancien.

Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 27

397. Ἀναμνήσεις (Ἀννάμ, νησίς.)—398. Δικαία-Νίκαια.—399. Βράχος-βλάχος.—400. Ὁ ἄνεμος, ἡ ἀνέμη.—401.

Κ Ν Ν Α Σ
Λ Ω Α Ω Ε Ι Ο
Ε Ι Ρ Ν
Λ Ι Ρ Α Υ Ω Ι Ο
Κ Ω Σ Ν Σ

402. ΗΡΑΙΟΝ
ΤΕΛΟΣΙ
ΕΤΟΣΗΝ
ΡΟΠΥΜΕ
ΑΞΑΜΑΥ
ΣΟΡΑΛΙ

[ὅς, σύ, ὑπό, ὅτε, ἕλος, σῆμα, ἅμαξα, ἀρετή, Ἡραῖον, Νινευΐ, ἱλαρός.]

403-405. 1, Ἡ Εὐδαίμων Ἀραβία· 2, Ἡ ἱλαρά· 3, Μὲ τὸ κόκ. 406. ΠΑΔΑΜΑΣ-ΠΟΛΕΜΗΣ (ΠεΠῖνος, ΑπΟλλων, ΛιΛλη, ΑλΕξανδρος, ΜαΜούθ, ΆρΗς, ΣίΣυφος.)— 407. Γ-ΒΣ-Μ-ΣΤ-Β-Μ (*Τὸ βιός μου στὴ βία μου:* Τόνος, Βέλος, Σαύρα, Μῆλος, Στάχυς, Τρέπω, Βόλος, Μάρτιος.)—408. *Στὰ εἴκοσι κορμὶ καὶ στὰ τριάντα γνώση.* — 409. Ἰωάννης ὃν φιλεῖς-πῶς ὁμαλὸν-τάχυνον=*Εἰ ὦὰ νησσῶν φιλῇς, πόσῳ μᾶλλον τὰ χηνῶν.*

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ χωρὶστὸς στῖχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

|ΚΖ' — 878|

ΚΥΡΙΑ ΓΑΛΛΙΣ, καθηγήτρια τῆς Γαλλικῆς, παραδίδει μαθήματα. Μεθοδος ἀρίστη, ἐκμάθησις ἀσφαλὴς καὶ σύντομος. Τιμὴ λογική. Συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν. Πιπίνου 5-Β, (Στάσις Ἀγγελοπούλου).

|ΚΖ' — 879|

Διὰ πρώτη φορὰ εἰσερχομένη εἰς τὸ ΑΝΘΟΣΤΟΛΙΣΤΟ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, στέλνω ἕνα φιλικὸ χαιρέτισμὸ σὲ ὅλα τὰ Διαπλασιόπουλα καὶ Διαπλασιοπούλες.

ΔΑΦΝΗ

|ΚΖ' — 880|

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Σατανᾶ γίνεται: Καλλιόπην Τυπάλδου, ὁδὸς Ταρσοῦ 18-Β, Ἀθήνας (διὰ Σατανᾶν).

|ΚΖ' — 881|

Ὁ Σατανᾶς παρακαλεῖ τὸ Ἀφρισμένο Κῦμα καὶ Γαλάτειαν ἂν ἔγραψαν, νὰ ξαναγράψουν εἰς νέαν Διεύθυνσιν. Αὐτὸς ἔγραψε.

|ΚΖ' — 882|

Σύλλογε «Ἑρμῆ», ἡ Νάντια δὲν εἶναι ἡ Κισσοπούλου. Ἀνθισμένη Ὄασις, ἡ Νάντια δὲν εἶναι ἡ Ξενοπούλου, καθὼς καὶ ἡ Νάντα δὲν εἶναι ἡ Κιουσοπούλου. Χά! χά! δὲν ντρέπεστε καμμάτι;

Νάντια, Νάντα

|ΚΖ' — 883|

Ἀφοῦ βρίσκομαι στὴ Λακωνία, σὲ ἀποκαλύπτω: Σατανᾶς=Εὐάγγελος Πυκνῆς. Εἶσαι δεινὸς εἰς ἀποκαλύψεις. Ἀούαα!

ΝΙΚ-ΚΑΡΤΕΡ

|ΚΖ' — 884|

Α' ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ «ΠΑΛΙΑΤΣΩΝ» ΑΘΗΝΩΝ

Ἀποτέλεσμα (ΚΖ'—496) Διαγωνισμοῦ ἕνεκα ὀλιγίστων ἀπαντήσεων, βραβεύομεν μόνον: ΒΑΡΚΑ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ (Τὸ βιβλίο τῆς Σφίγγας). ΤΙΤΑΝ (Οἱ μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου), Τοὺς λοιποὺς θερμῶς εὐχαριστοῦμεν.

Ἡ τῶν διαγωνισμῶν: ΣΚΕΡΤΣΟΖΑ

|ΚΖ' — 885|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ «ΠΑΛΙΑΤΣΩΝ»

Πρὸς τοὺς Σωματοφύλακας: Τὰ γραφέντα ἐν τῇ (ΚΖ'—814) ἀγγελίᾳ σας εἶναι «προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις», καθόσον τὸ τόσον φοβερόν σας ξίφος δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν δρᾶσιν ἔξωθεν τῶν Ἀθηνῶν, προϊὸν ὅτι θὰ εἶχε κακὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ Πρόεδρος: ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΣΟΣ

|ΚΖ' — 886|

Οἱ διαγωνισμοί μου καρτῶν, Καλλιτεχνικῶν καὶ Τοπίων, ἀκυρόνονται ἕνεκα ὀλίγων ἀπαντήσεων. Στῶν Ἠθοποιῶν, βραβεύονται οἱ ὄμορφες καρτούλες τῆς Αἰγυπτίας καὶ Δοξασμένης Κρήτης ΑΙΓΥΠΤΙΑ; ΛΑΒΑΡΟΝ ΤΟΥ 21

|ΚΖ' — 887|

Ἀποσύρομαι τῆς κινήσεως τῆς Διαπλάσεως.

Καρυᾶτις

|ΚΖ' — 888|

Κυρὰ-Κυραλίνα, τὴν ἔπαθες εἶσαι ἡ Δάνου.

Ἀσημένια Λίμνη

|ΚΖ' — 889|

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΦΥΛΑΡΩΝ

Μπαίνοντας εἰς τὸν Διαπλασόκοσμο, θὰ σᾶς ἀναστατώσουμε μὲ τὴ φλυαρία μας! Σωματοφύλακες, εἶσθε ἀρκετὰ δυνατοὶ γιὰ ν' ἀντισταθῆτε εἰς τὴν τρομερήν μας φλυαρία; ! ΤΡΕΜΕΤΕ!!!

|ΚΖ' — 890|

Ὁ (ΚΖ'—805) Διαγωνισμὸς λήγει στὰς 30 Ὀκτωβρίου.

Ζίλδα ἡ Ἀγρία

(ΚΖ' — 891)

Κάποιε, εἶσαι ἀνυπόμονος.

Μαμζὲλ-Νιτοὺς, Μιρέλλα

|ΚΖ' — 892|

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ Διαπλασοπούλες, Στείλατε: Χάριν Βερροιοπούλου, Κωλέττη 11, Ἀθήνας. Ἀπάντηση ἀμέσως.

Κάρμεν

(ΚΖ' — 893)

Διαπλασόπουλα-ες, τὸν (ΚΖ'—762) Διαγωνισμόν μου ὑποστηρίξατε. Βραβεῖα ἔκλεκτά. Σύλλογοι ἰδιαιτέρως.
Φιλικά: Βράχος τῆς Ἰωνίας

|ΚΖ' — 894|

Διαπλασόπουλα-ες, Σύλλογοι παρατείνω τὸν (ΚΖ'—790) διαγωνισμό μου μέχρι τέλη Σεπτεμβρίου. Θὰ μοῦ τὸν τιμήσετε μὲ μιὰ κωμική σας κάρτα;

Μόννα Λίζα

|ΚΖ' — 895|

Ἕνεκα ἐλαχίστων ἀπαντήσεων, ἀκυρῶ Διαγωνισμὸν Μ. Μυστικῶν. Στείλαντας εὐχαριστῶ.

Ὀπαδὸς τοῦ Τολστόϊ

|ΚΖ' — 896|

21 ΚΑΝΟΝΙΟΒΟΛΙΣΜΟΣ!!! Μυροβόλος Ἄνοιξις=Μάρω Θεοδωρακάτου!!! Μπούμ!!!

ΣΚΝΙΠΑ

|ΚΖ' — 897|

ΑΝΑΚΑΤΩΜΑΤΑ

Ἀποβροχάρης=Σοῦπος, Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων=Ἀποστολάκος, Ἀφρισμένο Κῦμα=Κουμαριανοῦ, Φάρος τοῦ Βοσπόρου=Βασιλείου, Σπινθὴρ=Δημου, Τραγούδι τῆς Πατρίδος=Κύρκου, Κεραυνὸς=Γιαμουγιάννης, Πίερος Ὀλυμπίτης=Πιτένης, Γελασίνα=Μακρῆ, Μαργαριταρένια=Παγιατάκη, Ντόριαν=Παναγόπουλος, Ἀνυπομονοῦν Κυπριόπουλο=Γεωργίου, Σαπουνόφουσκα=Παπᾶ, Τρελλὸ Γυμνασιοπαίδι=Κωνσταντινόπουλος, Μαντάμ ντὲ Πομπαδοὺρ=Α. Ἀβραμάκου (σὰν φαντάσματα θὰ σὲ κυνηγοῦμε), Γλυκειὰ Χαραυγὴ=Νικολίτσα, Μιμόζα=Ζαντέ, Τζοκόντα=Γαζῆ. Βόλγας—Κυανόλευκο Λάβαρο=Πεσεξίδης.
Μαμζὲλ-Νιτοὺς, εἶσαι πολὺ ἀφελής· μ' ἐννοεῖς;—Μιρέλλα, ὄχι ὑφηλοῦ ἀναστήματος, ἀλλὰ . . . κοντοῦ.—Ἄλθω, τί γίνεται ἡ ντανταί σου;—«Καρδι (ν) α-λιστάϊ», «Δια (δολὰ) κοι, «Χ. Ω. Ψ.», εἶσθε μπεμπέδες.—«Σωματοφύλακες», σᾶς περιφρονοῦμε, γιατὶ εἶσθε νήπια.

Ἀνακατοσούρης
Ἀντονεύρης

|ΚΖ' — 898|

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Εἰς κάθε 20 ἓν βραβεῖον. Δ/σις: (ΚΖ'—616).

ΤΑΡΖΑΝ

|ΚΖ' — 899|

Παρόραμα. Στὴν (ΚΖ'—843) ἀγγελία τοῦ 40οῦ φύλλου, ἀντὶ Ξανθὴ Μουσμὲ θέλει ὑπογραφὴ Μοναχοκόρη

|ΚΖ' — 900|

Μπᾶ, Ἄμλετ! ποῦ ξεφύτρωσες;;!!! There are many κουτόσποροι in my club. Have you decided to come???

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

|ΚΖ' — 901|

Παρατείνω διαγωνισμὸν (ΚΖ'—609) μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου. Διαπλασόπουλα μὴ μὲ ξεχνᾶτε.

Αἰγυπτία

|ΚΖ' — 902|

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν ἀγράφων κινηματογραφικῶν καρτῶν. Συμμετοχὴ δίδραχμη. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Προθεσμία τρίμηνη. Διαπλασόπουλα-ες, ὑποστηρίξτε τὸ διαγωνισμό μου. Δ/σις: Μαρούλαν Γαλδέμη, Σέρρας.

ΣΟΥΖΗ

|ΚΖ' — 903|

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Στείλατε: Ἐλπινίκην Στρογγύλη, Βούλγαρη 23, Πειραιᾶ. Περιμένω.

ΤΣΙΓΓΑΝΑ

|ΚΖ' — 904|

Ἀνταλλάσσω μὲ ὅλους-ες Μ. Μυστικά. Δ/σις: (ΚΖ'—829) Κολοκυθόσπορε, βλέποντας τὶς διευθύνσεις ἀποκαλύπτεις; Συλλυπητήρια.

Προσκοπάκι

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ
ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ).

Ἀδελφούλα μου, δρ. 17,50/5,50 καὶ 7,50/.
Ἀναδυομένη, δρ. 20/6 καὶ 8,50/.
Θεατρον, Τόμος Β' δρ. 25/6,50 καὶ 9/.
Τόμος Γ' δρ. 20/6 καὶ 7,50/.
Ἰσαβέλλα, δρ. 25/5 καὶ 7/.
Κακὸς Δρόμος, δρ. 12,50/5 καὶ 7/.
Καλὸς Δρόμος, δρ. 11,80/5 καὶ 7/.
Κόκκινος Βράχος, δρ. 17,50/5 καὶ 7/.
Κόσμος καὶ Κοσμᾶς, δρ. 20/6,50 καὶ 8,50/.
Κωμωδία τοῦ Ἀριστείου, δρ. 4/4 καὶ 5/.
Λάουρα, δρ. 30/6,50 καὶ 9/.
Μαργαρίτα Στέφα, δρ. 15/5,50 καὶ 7,50/.
Παιδικὸν Θέατρον, Δύο τόμοι, ἕκαστος δρ. 15/5,50 καὶ 7,50/.
Πετριὲς στὸν Ἥλιο, δρ. 15/5 καὶ 7/.
Πλούσιοι καὶ Φτωχοί, δρ. 30/6,50 καὶ 9/.
Στάχυα καὶ Παπαρούνες, δρ. 15/6 καὶ 8/.
Στέλλα Βιολάντη, δρ. 12,50/5 καὶ 7/.
Τερέζα Βάρμα-Δακόστα, δρ. 20/5.50 καὶ 7.50/.
Τίμιοι καὶ Ἄτιμοι δρ. 30/6,50 καὶ 9/.
Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ, δρ. 30/6,50 καὶ 9/.
Τυχεροὶ καὶ Ἄτυχοι δρ. 30/6,50 καὶ 9/.
Ὁ Τρελλος μὲ τοὺς Κόκκινους Κρίνους δρ. 20/6,50 καὶ 9/.
Ἡ Τρίμορφη Γυναίκα, δρ. 25/6,50 καὶ 9/.
La Mauvaise Voie, Μετάφρασις τοῦ «Κακοῦ Δρόμου» δρ. 12/5 καὶ 7/.

ΥΠΟ ΙΣ ΚΕΝ. Π. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10, ΑΘΗΝΑΙ